

Sygnatura akt II AKa 193/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Maciej Skórniak /spr./

Sędziowie: SA Jarosław Mazurek

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Dariusza Sulikowskiego prokuratora Prokuratury (...)

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2022 r.

sprawy G. H.

oskarżonego z art. 280 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 190 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 28 lutego 2022 r., sygn. akt III K 17/21

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 738 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

II. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II.A.Ka.193/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 28 lutego 2022 roku, w sprawie sygn. akt III K 17/21	
1. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1. Granice zaskarżenia	

1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1. Ustalenie faktów				
1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	G. H.	G. H. był w przeszłości karany za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., art. 283 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., 283 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności zawieszoną na 2 lata.	informacja K.	310
2.1.1.2.	G. H.	Skazany był tymczasowo aresztowany w okresie od 10 grudnia 2020 r. do 11 czerwca 2021 r. Podczas pobytu w izolacji penitencjarnej starał się przestrzegać porządku wewnętrznego, w sposób zgodny układał relacje ze współsadzonymi, jego postawa względem przełożonych nie budziła zastrzeżeń. Nie był karany	opinia Zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego we W. z dnia 06.12.2022	311-312

		dyscyplinarnie, ani nagradzany regulaminowo. Nie podejmował zatrudnienia, ani nauki. Nie był uczestnikiem podkultury przestępczej.		
1.1. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1. Ocena dowodów				
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	informacja K.	dowód o charakterze dokumentu urzędowego		
2.1.1.2	opinia Zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego we W. z dnia 06.12.2022	Dowód z opinii należy oceniać jako rzeczowy, oparty na rzetelnych ustaleniach faktycznych, pełny oraz obiektywny.		
1.1. Dowody nieuwzględnione				

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrońca z urzędu skazanego - adw. M. K. zaskarżyła wyrok w części, tj. części I, II, III, IV, zarzucając:</p> <p>1) obrazę przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. oraz 424 k.p.k. polegającą na nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, analizy materiału</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

dowodowego w sposób wybiórczy, rozstrzyganiu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, odrzuceniu wyjaśnień oskarżonego i innych korzystnych dla niego dowodów, chociażby w postaci zestawienia zeznań pokrzywdzonego, który zmieniał wersje wydarzeń, ukrywał szczegóły całego zajścia, nadto zataił informację o tym, że był skonfliktowany z oskarżonym (o czym zeznawał świadek B. P.).

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na:

- uznaniu, iż oskarżony G. H. wypełnił znamiona przestępstwa rozboju, podczas gdy dla przyjęcia odpowiedzialności za przestępstwo rozboju niezbędnym jest ustalenie momentu powstania zamiaru

przywłaszczenia,
jeżeli bowiem
sprawca
dokonuje
pobicia
człowieka nie
używając tego
środka do
zabrania rzeczy
w celu
przywłaszczenia,
a dopiero po
pobiciu
dochodzi do
wniosku, że
można
wykorzystać
powstały stan
dla okradzenia
pokrzywdzonego,
to
nieprawidłowym
jest stawianie
mu zarzutu z
art. 280 § 1
k.k., tymczasem
w niniejszej
sprawie
oskarżony
konsekwentnie
wskazywał od
początku
trwania
postępowania,
że uderzył
pokrzywdzonego
z główki w
twarz za to,
że ten obraził
jego matkę,
natomiast sam
pokrzywdzony
zeznał na
rozprawie w
dniu 10 lutego
2022 r., że
„Przed
pobiciem mnie
G. H. nie
żądał ode mnie

pieniędzy ani czegoś innego. On mnie zapytał, czy mam parę groszy. Prawdą jest to co powiedziałem w pierwszych zeznaniach, że oskarżony zapytał mnie o pieniądze",

- przyjęciu jako wiarygodnej wersji wydarzeń przedstawionej przez pokrzywdzonego A. J., w sytuacji, w której zmieniał on wielokrotnie swojej zeznania, natomiast sam przebieg zdarzenia przedstawiał on w sposób odmienny,
- przyjęciu, że oskarżony groził A. J. uszkodzeniem ciała, przy czym groźba ta wzbudziła w wymienionym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona oraz znieważył go nazywając słowem uznawanym powszechnie za obelżywe,

podczas gdy
wobec
przedstawienia
odmiennych
wersji zdarzenia
odnośnie
znieważenia
pokrzywdzonego,
wskazaną
kwestię winien
Sąd I instancji
rozstrzygnąć na
korzyść
oskarżonego, w
kwestii
natomiast gróźb
wskazać należy,
że po pierwsze
pokrzywdzony
zeznał na
rozprawie w
dniu 10 lutego
2022 r., że
słowa
oskarżonego
odebrał jako
żart, nadto z
dalszej jego
wypowiedzi
wynika, że
pokrzywdzony
obawiał się
brata
oskarżonego lub
znajomych
oskarżonego, a
nie samego
oskarżonego,
zatem nie
zostały
wyczerpane
znamiona art.
190 k.k. (Sąd
Najwyższy
uznał, że groźba
karalna może
być wyrażona
przez każde
zachowanie
sprawcy, jeżeli

	<p>w sposób niebudzący wątpliwości uzewnętrznia ono groźbę popęnienia przestęstwa i wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę wyrok SN z 24.8.1987 r., I KR 225/87);</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty apelacji obrońcy w całości nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Analiza samej treści zarzutów postawionych przez skarżącego oraz ich uzasadnienia pozwala na przyjęcie, że ten dopatruje się błędu w ustaleniach faktycznych (zarzut z pkt. 1 i 2), jako bezpośrednie następstwo naruszenia przepisów postępowania, w szczególności zaś dowolnej oceny dowodów, jakiej - w jego przekonaniu - miałby się dopuścić Sąd Okręgowy. W całości tak</p>			

formułowany w
apelacji zarzut
należy oceniać jako
nieuzasadniony, a
stanowi on
wyłącznie polemikę
z prawidłowymi
ustaleniami
faktycznymi
dokonanymi przez
Sąd Okręgowy.

Podkreślić bowiem
należy, że aby
skutecznie podnosić
zarzut naruszenia
wynikającej z art.
7 k.p.k. zasady
swobodnej oceny
dowodów należałoby
wykazać, czego
obrońca
oskarżonego nie
zdołał uczynić, że
ustalenia sądu
meriti oraz ocena
zgromadzonego w
niniejszej sprawie
istotnego materiału
dowodowego z
punktu widzenia
postawionego
oskarżonemu
zarzutu nie została
poprzedzona
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całokształtu
okoliczności sprawy
(art. 410 k.p.k.)
i to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia prawdy
(art. 2 § 2
k.p.k.), a nadto
nie była wynikiem
rozważenia
wszystkich
okoliczności,

przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) oraz nie zostało wyczerpująco i logicznie, z jednoczesnym uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r., OSNKW 1991 r., nr 7-9, poz. 41 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.09.1998 r., Prok. i Pr. 1999 r., nr 2, poz. 6). Tego zaś obrońca oskarżonego nie zdołał wykazać.

Sama bowiem okoliczność, że z dokonaną przez sąd oceną dowodów skarżący się nie zgadza, nie oznacza jeszcze, że w przedmiotowej sprawie rzeczywiście doszło do naruszenia unormowań art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Co więcej, odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej

aprobacie i
uwzględnieniu
innych dowodów,
jest niczym więcej
niż realizacją
przysługującego
sądowi
orzekającemu
uprawnienia w
ramach czynienia
ustaleń faktycznych
z pełnym
uwzględnieniem
zasady swobodnej
oceny dowodów.

W ocenie Sądu
Apelacyjnego, Sąd
Okręgowy, wbrew
zarzutom apelacji,
w sposób bardzo
dokładny wskazał,
jakim dowodom dał
wiarę, a jakim
odmówił waloru
wiarygodności i
dlaczego, kierując
się przy tym
zasadami
omówionymi
powyżej.
Prawidłowo
odmówił
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego, które
nie korespondowały
z pozostałym
zebrany w sprawie
materiałem
dowodowym, w tym
zwłaszcza
zeznaniem
pokrzywdzonego A.
J.. Oparł się w
tym zakresie także
na sporządzonej
w sprawie opinii
sądowo – lekarskiej,
która podważyła

wersje zdarzeń przedstawioną przez oskarżonego, natomiast potwierdziła w dużej mierze zeznania pokrzywdzonego. Opinię tą trafnie Sąd ad quo uznał za rzetelną, spójną, jasną i pełną. Wbrew argumentom obrońcy oskarżonego, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dowodzi twierdzenia, iż oskarżony i pokrzywdzony pozostawali skonfliktowani, czy tego, że pokrzywdzony sprowokował oskarżonego do bójki przez obrażanie jego matki. Nie potwierdza więc wersji zdarzeń, zgodnie z którą oskarżony miałby uderzyć w nos pokrzywdzonego, za to, że pokrzywdzony obraził jego matkę. Trafnie również uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w kwestii zaboru pieniędzy pokrzywdzonego.

Zauważyć należy także, że Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom

pokrzywdzonego, w zakresie w jakim nie pokrywały się z zeznaniami złożonymi wcześniej w postępowaniu przygotowawczym, jak i z pozostałymi dowodami. Sama jednak okoliczność niespójności części zeznań, nie przesądza o tym, że należy odmówić wiarygodności zeznaniom i jego relacji zdarzeń w pozostałym zakresie. Ponadto Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego mogą być wynikiem upływu czasu od zdarzenia, przez co A. J. mógł pominąć, czy nie pamiętać pewnych okoliczności. Trudno bowiem oczekiwać całkowitej jednolitości zeznań składanych w istotnym odstępie czasu i co do okoliczności dynamicznych, gdzie pokrzywdzonemu towarzyszyły też istotne emocje. Trafnie więc Sąd Okręgowy opiera się na zeznaniach pierwszych, bliskich samemu zdarzeniu.

Obrońca oskarżonego nie

przedstawił przy tym
żadnych dowodów,
które podważyły
dokonaną przez
sąd meriti ocenę
dowodów.

W apelacji
zakwestionowano
kwalifikację prawną
czynu, uznając, że
zachowanie G. H.
powinno zostać
zakwalifikowane
wyłącznie jako czyn
z art. 157 § 2
k.k. Sąd Apelacyjny
zweryfikował
poczynione przez
Sąd I instancji
ustalenia faktyczne
i uznał je w
pełni za prawidłowe.
Przeprowadzone w
sprawie
postępowanie
dowodowe
potwierdziło, że
zachowanie G. H.
wypełniło przede
wszystkim znamiona
przestępstwa
rozboju z art. 280
§ 1 k.k. Zgodzić
należy się z tym,
że G. H. wypełniając
znamiona
zarzuconych mu
czynów działał
umyślnie, z
zamiarem
bezpośrednim, a
zamiarem tym
obejmował
urzeczywistnienie
wszystkich
ustawowych
znamion

przypisanych mu przestępstw.

Za gołosłowne i nieznajdujące oparcia w materiale dowodowym uznać należy twierdzenia zawarte w apelacji, iż zamiar zaboru pieniędzy powstał u oskarżonego po zaprzestaniu stosowania przemocy.

Przypomnieć należy, że rozbój może być popełniony tylko umyślnie, a przy tym jest przestępstwem kierunkowym. Z uwagi na to, że w jego znamionach mieści się kradzież, sprawca musi działać w celu przywłaszczenia. Rozbój zatem możliwy jest tylko z zamiarem bezpośrednim, obejmującym zarówno przywłaszczenie rzeczy, jak i stosowane środki rozbójnicze. Dla przyjęcia odpowiedzialności przestępstwa rozboju niezbędnym jest ustalenie momentu powstania zamiaru przywłaszczenia pieniędzy. Zamiar przywłaszczenia sprawca musi powziąć najpóźniej

w trakcie stosowania środków rozbójniczych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2022 r., IV KK 210/22).

Działanie sprawcy przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. składa się z dwóch etapów działania, przy czym pierwszy polega na zastosowaniu środków prowadzących do dokonania zaboru, drugi zaś na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Nie zostaną spełnione przesłanki strony podmiotowej rozboju, o ile sprawca nie obejmie swoją wolą faktu zmierzania do realizacji celu, tj. zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia, jak i faktu zmierzania do tego celu przy wykorzystaniu wymaganych przez ustawę sposobów oddziaływania na osobę, które wskazuje przepis art. 280 § 1 k.k. Samo następstwo zachowań polegających na pobiciu i zaborze rzeczy nie wystarczy dla stwierdzenia rozboju (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 2 lutego 2017

r., III KK 222/16, OSNKW 2017, z. 5, poz. 31; 17 marca 2021 r., IV KK 465/19, LEX nr 3226698; 30 marca 2022 r., IV KK 383/21, LEX nr 3358296).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, niewątpliwie oskarżony podjął środki rozbójnicze z zamiarem przywłaszczenia pieniędzy pokrzywdzonego. Świadczą o tym ustalone przez Sąd I instancji okoliczności zdarzenia, a w tym zwłaszcza sposób działania oskarżonego oraz treść gróźb kierowanych w stronę pokrzywdzonego, które sprowadzały się do tego, że „jak pokrzywdzony nie da oskarżonemu papierosa lub pieniędzy to go pobije”. To właśnie po uzyskanej odmownej odpowiedzi oskarżony przystąpił do podjęcia przemocy fizycznej wobec pokrzywdzonego, tj. uderzył go dwukrotnie pałką teleskopową. Po

tym zaś jak
pokrzywdzony upadł
po uderzeniu, G. G.
dokonał zaboru 100
zł z jego kieszeni.

Obrońca
zakwestionował
także dopuszczenia
się przez
oskarżonego czynu z
art. 190 § 1 k.k., który
miał sprowadzać się
do użycia wobec A. J.
słowa powszechnie
używanego za
obelżywe oraz
zagrożenia, że jak
następnym razem
nie będzie miał
papierosów to pobije
go podwójnie.
Przypomnieć należy,
że przestępstwo
groźby bezprawnej
z art. 190 § 1
k.k. ma charakter
materialny.
Skutkiem jest
wywołanie po
stronie ofiary
uzasadnionej obawy,
że wypowiedziane
groźby zostaną
spełnione.
Wyrażenie, „jeżeli
groźba wzbudza w
zagrożonym
uzasadnioną obawę,
że będzie spełniona”
należy
interpretować w
ten sposób, iż
pokrzywdzony
winien traktować
groźbę poważnie
i uznawać jej
spełnienie za
rzeczywiście
możliwe (Mozgawa,

Kodeks karny, 2017, s. 567). W konstrukcji przepisu art. 190 § 1 k.k., jest tym elementem, który pozwala ująć i zweryfikować, czy subiektywne odczucie obawy pokrzywdzonego, co do spełnienia groźby miało obiektywne (uzasadnione) podstawy. Przedmiotem ustaleń Sądu I instancji winno być to, że pokrzywdzony rzeczywiście obawiał się spełnienia kierowanych wobec niego gróźb. Takie ustalenia niewątpliwie zostały przez Sąd Okręgowy poczynione. W konsekwencji trafnie uznał, że oskarżony kierując do pokrzywdzonego wskazane powyżej słowa działał umyślnie z bezpośrednim zamiarem zamierzającym do wywołania u pokrzywdzonego A. J. obawy spełnienia groźby. Natomiast po stronie pokrzywdzonego pojawiła się uzasadniona obawa, że groźba ta zostanie spełniona. Traktował ją poważnie i uznał jej spełnienie za rzeczywistość

możliwe. Świadczy o tym też zachowanie oskarżonego po zdarzeniu. Jak podał, od tamtego zdarzenia obawia się o swoje życie i zdrowie, nie wychodzi sam z domu. Ponadto oskarżony pobił już pokrzywdzonego, a zatem ten musi obawiać się, że sytuacja ta się powtórzy.

W ocenie obrońcy oskarżonego, wobec przedstawionych przez oskarżonego i pokrzywdzonego odmiennych wersji zdarzeń, Sąd powinien rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego przyjmując jego wersję zdarzeń za wiarygodną. Tym samym obrońca zdaje się uznawać, że skoro materiał dowodowy pozwala na skonstruowanie w tym zakresie odmiennych wersji, w zależności od sposobu dokonania oceny dowodów, zaś jedna z nich jest korzystniejsza dla skazanego, to sąd ma obowiązek przyjąć tę korzystniejszą. Z twierdzeniem tym nie sposób się zgodzić. Takie stanowisko obrońcy jest wynikiem

wadliwego rozumienia istoty unormowania z art. 5 § 2 k.p.k. (in dubio pro reo). Sąd miał natomiast prawo przyjąć którąkolwiek z tych wersji, byle tylko to przekonująco i logicznie uzasadnił. Natomiast strony nieakceptująca tego stanowiska powinna wykazać (ale nie tylko poprzez wskazanie na możliwość przyjęcia odmiennej wersji) w środku odwoławczym przekonująco, dlaczego jest ono istotnie wadliwe. Tego zaś obrońca oskarżonego nie zdołał wykazać.

Zakres podniesionego zarzutu, na podstawie art. 447 § 1 pkt 1 k.p.k. każe weryfikować rozstrzygnięcie także w zakresie wymiaru kary orzeczonej oskarżonemu. Również i w tym przedmiocie, orzeczenie Sądu Okręgowego należy oceniać jako całkowicie prawidłowe. Wymierzona oskarżonemu w niewielkim stopniu przekraczająca dolną granicę

<p>ustawowego zagrożenia, nie nosi na pewno cech nadmiernej surowości. Trzeba ją natomiast traktować jako karę łagodną w kontekście okoliczności powołanych przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie ujawniły się też żadne istotne okoliczności przemawiające za nadzwyczajnym złagodzeniem kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca skazanego wniosła o zmianę wyroku poprzez:</p> <p>1.) rozwiązanie orzeczonej wobec oskarżonego G. H. kary łącznej 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności;</p> <p>2.) uniewinnienie oskarżonego G. H. od popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku,</p> <p>3.) zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku poprzez wyeliminowanie z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>opisu czynu art. 280 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 157 § 2 k.k. kary łagodniejszej,</p> <p>Jednocześnie wniosła o zasądzenie kosztów nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu G. H. na etapie postępowania odwoławczego, oświadczając, iż koszty te nie zostały dotychczas uiszczone w części ani w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Niezasadność zarzutów apelacji obrońcy i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu skutkowały niemożnością podzielenia wniosków tego środka odwoławczego.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	

4.1.	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.</p>	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok utrzymany w całości.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p> <p>- istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k.,</p>		

<p>- tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.),</p> <p>- wadliwości kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.),</p> <p>- a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych w apelacji zarzutów (art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k.).</p>			
<p>1. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II. III.	<p>Obrońca z urzędu oskarżonego – adw. M. K. uczestniczyła w rozprawie odwoławczej, złożyła oświadczenie o tym, że koszty obrony z urzędu w tym postępowaniu nie zostały uiszczone, dlatego na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze i § 2, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz.18) zasądzono na jego rzecz 600 zł kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym i 138</p>	

	<p>zł zwrotu podatku od towarów i usług.</p> <p>Oskarżony nie ma majątku ani stałych dochodów, orzeczono wobec niego długoterminową karę pozbawienia wolności, dlatego uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe, co skutkowało zwolnieniem go od ich uiszczenia (art. 624 § 1 k.p.k.).</p>
7. PODPIS	
SSA Jarosław Mazurek SSA Maciej Skórniak SSA Janusz Godzwon	

1. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca skazanego G. H. adw. M. K.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o sprawstwie i winie
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę		

	orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana